

533

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 27. czerwca 1994 r.

w sprawie wejścia w życie w stosunku do Polski Międzynarodowej konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących jurysdykcji cywilnej w sprawach zderzeń, sporządzonej w Brukseli dnia 10 maja 1952 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 13 Międzynarodowej konwencji o ujednoczeniu niektórych zasad dotyczących jurysdykcji cywilnej w sprawach zderzeń, sporządzonej w Brukseli dnia 10 maja 1952 r., dnia 14 marca 1986 r. został przekazany Ministerstwu Spraw Zagranicznych Belgii dokument przystąpienia Polski do wspomnianej konwencji.

Zgodnie z artykułem 13 Międzynarodowej konwencji weszła ona w życie w stosunku do Polski dnia 14 września 1986 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości co następuje:

1. Zgodnie z artykułem 12 punkt a) Międzynarodowej konwencji weszła ona w życie dnia 14 września 1955 r.

Następujące państwa stały się jej stronami składając dokumenty ratyfikacyjne lub dokumenty przystąpienia w niżej podanych datach:

Algieria	18 sierpnia 1964 r.	Hiszpania	8 grudnia 1952 r.
Antigua i Barbuda	12 maja 1965 r.	Irlandia	17 października 1989 r.
Argentyna	19 kwietnia 1961 r.	Jugosławia	14 marca 1955 r.
Bahama	12 maja 1965 r.	Jemen	28 kwietnia 1987 r.
Belgia	10 kwietnia 1961 r.	Kamerun	23 kwietnia 1958 r.
Belize	21 września 1965 r.	Kiribati	21 września 1965 r.
Benin	23 kwietnia 1958 r.	Republika Khmerska	12 listopada 1956 r.
Północne Borneo	29 marca 1963 r.	Komory	23 kwietnia 1958 r.
Burkina Faso	23 kwietnia 1958 r.	Kongo (Rep. Lud.)	23 kwietnia 1958 r.
Chorwacja	30 lipca 1992 r.	Kostaryka	13 lipca 1955 r.
Cypr	17 marca 1993 r.	Luksemburg	18 lutego 1991 r.
Czad	23 kwietnia 1958 r.	Maroko	11 lipca 1990 r.
Dominika (Rep.)	12 maja 1965 r.	Mauretania	23 kwietnia 1958 r.
Dżibuti	23 kwietnia 1958 r.	Mauritius	29 marca 1963 r.
Egipt	24 sierpnia 1955 r.	Republika Malgaska	23 kwietnia 1958 r.
Fidżi	29 marca 1963 r.	Republika Federalna Niemiec	6 października 1972 r.
Francja	25 maja 1957 r.	Niemiecka Republika Demokratyczna	14 lutego 1979 r.
Archipelag Wysp Markizów	23 kwietnia 1958 r.	Niger	23 kwietnia 1958 r.
Archipelag Tuamotu i Gambier	23 kwietnia 1958 r.	Nigeria	7 listopada 1963 r.
Wyspy Australne	23 kwietnia 1958 r.	Paragwaj	22 listopada 1967 r.
Wyspy sous le Vent	23 kwietnia 1958 r.	Polska	14 marca 1986 r.
Wyspy St. Pierre i Miquelon	23 kwietnia 1958 r.	Portugalia	4 maja 1957 r.
Wyspy Wallis i Futuna	23 kwietnia 1958 r.	Saint Christopher-Nevis	12 maja 1965 r.
Nowa Kaledonia i terytoria przyległe	23 kwietnia 1958 r.	Saint Lucia	12 maja 1965 r.
Tahitii i terytoria przyległe	23 kwietnia 1958 r.	Saint Vincent i Grenadyny	12 maja 1965 r.
Francuskie terytoria południowe i antarktyczne	23 kwietnia 1958 r.	Wyspy Salomona	21 września 1965 r.
Gabon	23 kwietnia 1958 r.	Sarawak	28 sierpnia 1962 r.
Grecja	15 marca 1965 r.	Seszele	29 marca 1963 r.
Grenada	12 maja 1965 r.	Senegal	23 kwietnia 1958 r.
Gujana	29 marca 1963 r.	Słowenia	13 października 1993 r.
Gwinea (Rep. Lud.)	23 kwietnia 1958 r.	Stolica Apostolska	10 sierpnia 1956 r.
		Sudan	23 kwietnia 1958 r.
		Syria (Rep. Arabska)	1 sierpnia 1974 r.
		Szwajcaria	28 maja 1954 r.
		Republika Środkowoafrykańska	23 kwietnia 1958 r.
		Togo	23 kwietnia 1958 r.
		Tonga	13 czerwca 1978 r.
		Tuvalu	21 września 1965 r.
		Włochy	9 września 1979 r.
		Wybrzeże Kości Słoniowej	23 kwietnia 1958 r.
		Zair (Rep.)	17 lipca 1967 r.
		Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Północnej Irlandii	18 marca 1959 r.
		Anguilla	12 maja 1965 r.
		Bermudy	30 maja 1963 r.
		Wyspy Dziewicze	29 maja 1963 r.
		Falklandy	17 października 1969 r.
		Guernesey	8 grudnia 1966 r.
		Gibraltar	29 marca 1963 r.
		Hongkong	29 marca 1963 r.
		Kajmany	12 maja 1965 r.
		Wyspa Man	14 kwietnia 1993 r.

Montserrat 12 maja 1965 r.
Wyspa Świętej Heleny 12 maja 1965 r.

2. Oświadczenia i zastrzeżenia

Kostaryka

„Rząd Republiki Kostaryki, przystępując do niniejszej konwencji, czyni zastrzeżenie, że powództwo cywilne z tytułu zderzenia zaistniałego między statkami morskimi lub między statkami morskimi a statkami żeglugi śródlądowej będzie mogło być wniesione jedynie przed sąd właściwy dla miejsca stałego pobytu pozwanego lub przed sąd państwa, pod którego banderą statek pływa.

Wobec tego Republika Kostaryki nie uznaje obowiązkowego charakteru punktów b) i c) pierwszego ustępu artykułu 1.”

„Zgodnie z Kodeksem prawa międzynarodowego prywatnego, zatwierdzonym przez VI Amerykańską Konferencję Międzynarodową, która odbyła się w Hawanie (Kuba), Rząd Republiki Kostaryki, przyjmując niniejszą konwencję, czyni wyraźne zastrzeżenie, że w żadnym przypadku nie zrezygnuje ze swej kompetencji lub jurysdykcji dla stosowania ustawy kostarykańskiej w sprawie zderzeń zaistniałych na pełnym morzu lub na jej wodach terytorialnych ze szkodą dla statku kostarykańskiego.”

Niemiecka Republika Demokratyczna

Zastrzeżenie dotyczące artykułu 9:

„Niemiecka Republika Demokratyczna nie uznaje się za związaną przepisami artykułu 9 konwencji, zgodnie z którym sprawy sporne mogące wynikać z interpretacji lub stosowania konwencji, które nie zostały rozwiązane w drodze negocjacji, muszą być poddane rozpatrzeniu przez arbitraż na

wniosek jednej z Umawiających się Stron zainteresowanych w spornej sprawie.

W tej sprawie Niemiecka Republika Demokratyczna jest zdania, że w każdym szczególnym przypadku zgoda wszystkich zainteresowanych Umawiających się Stron jest wymagana, aby rozstrzygnąć sporną sprawę w drodze arbitrażu.”

Zastrzeżenie dotyczące artykułu 16:

„Niemiecka Republika Demokratyczna, w swojej postawie wobec postanowień artykułu 16 konwencji, o tyle o ile dotyczą one stosowania konwencji do kolonii i innych terytoriów zależnych, opiera się na postanowieniach Deklaracji Narodów Zjednoczonych w sprawie przyznania niepodległości krajom i narodom kolonialnym (Rezolucja nr 1514 (XV) z 14 grudnia 1960 r.), która uroczyście ogłasza konieczność szybkiego i bezwarunkowego położenia kresu kolonializmowi we wszystkich jego formach i przejawach.”

Republika Khmerska

„Rząd Republiki Khmeru, przystępując do niniejszej konwencji, czyni zastrzeżenie, że powództwo cywilne z tytułu zderzenia zaistniałego między statkami morskimi lub między statkami morskimi a statkami żeglugi śródlądowej będzie mogło być wytoczone jedynie przed sąd właściwy dla miejsca stałego pobytu pozwanego lub przed sąd państwa, pod którego banderą statek pływa.

Wobec tego Rząd Republiki Khmeru nie uznaje charakteru obowiązkowego punktów b), i c) ustępu pierwszego artykułu 1.

3. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, a także o tekstach oświadczeń i zastrzeżeń można uzyskiwać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*